

Walzer, ἠγέρθη, ἐχώρησα πρὸς αὐτήν, ἐχαιρέτησα διαγράφων διὰ τοῦ σώματος ἀξιοπρεπῆ καμπύλην κατὰ τὸν Γερμανικὸν τρόπον, καὶ μὲ τρυφερότητα τρυγόνος καὶ περιβαλὼν αὐτήν διὰ τοῦ ἰδίου μου βραχιόνος, ἤρχισα νὰ διασχίζω τὴν αἰθουσαν. Συνήθως χορεύω ἀθλιέστατα, ἀλλὰ κατ' ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας, ἀγνοῶ πῶς ἐχόρευον μὲ ἐλαστικότητα ἀκανθοχοίρου.

Δὲν ἔκρινα περιττὸν νὰ ἀρχίσω καὶ μικρὸν διάλογον.

— Μήπως ἐκουράσθητε, Δεσποσύνη;

— Νὰ κουρασθῶ ὅταν χορεύω; Χά! χά! ποτέ... ποτέ! μοὶ ἀποκρίνεται μειδιῶσα δραττομένη δὲ τῆς εὐκαιρίας ἐκράτει τὸ στόμα διαρκῶς ἀνοικτὸν, ὅπερ ἐρμηνευόμενον σημαίνει: «Ἰδέ... ἰδέ σὲ παρακαλῶ· δὲν ἔχω ὠρατὰ δόντια;»

Θεωρῶ περιττὸν νὰ σὰς εἶπω ὅτι καὶ αὐτὴ ὡς τόσαι ἄλλαι «εἶχεν ὀδόντας ὡς μαργαρίτας» ἐκ τῆς ἐπιμόνου ὅμως ταύτης ἐπιδείξεως τῶν ὀδόντων τῆς, δὲν σὰς φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὴ εἶχε δόσιν τινα φιλαρσεκειᾶς; Βεβαίως. Ἄλλ' ἢ φιλαρσεκειὰ τῆς ἦτο... ἂν ἤμην Βίκτωρ Οὐγγὼ ἢ τουλάχιστον μιμητὴς του, θὰ ἔλεγον ὅτι, ἢ φιλαρσεκειὰ τῆς ἦτο συγγνωστὴ διότι ἦτο... φιλαρσεκειὰ ἄνθους... φιλαρσεκειὰ ῥόδου... φιλαρσεκειὰ τῆς ἀθωότητος. Τὸ πιθανώτερον ὅμως πάντων εἶνε ὅτι καὶ αὐτὴ ὡς γυνὴ ἔπρεπε νὰ ἦνε φιλάρσεκος.

Ὁ διάλογος καίτοι διακεκομμένος, ἐξηκολούθει διαρκούντος τοῦ Walzer. Πολλὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας ἐτέθησαν ἐπὶ τοῦ τάπητος· ἐκ τούτων ὅμως τὴν πρώτην θέσιν κατείχε τὸ σπουδαῖον μετεωρολογικὸν ζήτημα τοῦ καιροῦ, τὸ μόνιμον τοῦτο καταφύγιον πάσης εὐφυοῦς ἢ ἀφυοῦς κεφαλῆς.

— «Κύριε, δὲν εἶσθε βεβαίως Γερμανός; ἢ προφορά σας σὰς προδίδει· εἶσθε Πολωνός;» μοὶ λέγει ἢ σύντροφός μου ἐν τῇ φορᾷ τοῦ λόγου.

— «Ὅχι, Δεσποσύνη, εἶμαι Ἕλληνας» ἔσπευσα νὰ ἀπαντήσω μετὰ τινος μετρίοφρονος αὐταρσεκειᾶς.

— «Ἕλληνας! Ἕλληνας. Herr Jesus! εἶνε ποτὲ δυνα-

θείας ὁ φωνογράφος καὶ ἄς μὴ μάθῃ ὅτι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μηχανῆς παρενέπεσεν ὁ Γιάννης!

Πηνελόπη

Τώρα ἐννοῶ τὴν μυθολογίαν τοῦ κυρίου ἐκείνου.— Ἄλλ' αὐτὴ ἢ Εἰρήνη, Κλεάνθη;

Κλεάνθης (τείνων τὴν χεῖρά του).

Τὴν εἰρήνην μου τὴν ἐπανευρίσκω πλησίον σου. Καὶ, ἀφοῦ μοὶ συνεχώρησες, αὔριον θὰ ἐορτάσω—ἐδῶ πλέον—πανηγυρικῶς τὰ γενέθλιά σου.

Πηνελόπη.

Θὰ προσκαλέσωμεν καὶ τὸν κύριον φωνογράφον;

Κλεάνθης.

Θὰ τῷ ὑπαγορεύσω τὰς εὐχάς μου, τὰς ὁποίας θὰ σοὶ ἐπαναλάβῃ αὔριον τὸ πρωί. Καὶ αὐτὸ θὰ ἦνε τὸ πρῶτον μᾶθημα τῆς φωνογραφίας!

(Πίπτει ἢ ἀυλαία).

(Θεωρεῖται ὡς χειρόγραφον).

Κ. Γ. ΕΠΝΟΣ.

τόν!» ἀναφωνεῖ ἐκπληκτος, καὶ ἐπαναλαμβάνουσα δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων τὴν λέξιν «Ἕλληνας» ἀποσπᾶται τῶν βραχιόνων μου, καὶ τρέχει πρὸς τὴν διευθυνσιν ὅπου ἦτο ἡ μήτηρ τῆς.

«Ἕλληνας! ... φαντασθῆτε! εἶνε ποτὲ δυνατόν; χά! χά!

Ἕλληνας... Ἕλληνας... Ἕλληνας...»

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἀστραπηδὸν καὶ ἀκαριαίως εἶχε διαδοθῆ ὅτι «Ἕλληνας τις...πραγματικὸς Ἕλληνας... Ἕλληνας... ἀπόγονος τοῦ Λεωνίδα... χά! χά!... τοῦ Θεμιστοκλέους χά! χά!...» εὐρίσκειτο σύσσωμος ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ὁ χορὸς σχεδὸν διεκόπη, οὐδεὶς πλέον ἠθέλε νὰ χορεύσῃ, πάντες συνωθούντο περὶ ἐμέ. Αἴφνης παύει καὶ ἡ μουσική· οἱ μουσικοὶ καταβάντες ἐκ τῆς παστάδος προσεπάθουν διὰ τῶν κλαρινέτων καὶ τρομβονίων τῶν νὰ ἀνοίξωσι δίοδον πρὸς ἐμέ διὰ μέσου τοῦ κύκλου τῶν περιέργων ὅστις μ' ἐπολιόρκει. Ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας μάτην διεμαρτύρετο κατὰ τῆς τοιαύτης ἀπεργίας· ἡ μουσικὴ ῥάβδος του οὐδεμίαν εἶχεν ἐπ' αὐτῶν ἐπιτροπὴν, διότι κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ οἱ μουσικοὶ «εἶνε ἄνθρωποι» καὶ ἔπρεπε καὶ αὐτοὶ νὰ ἀπολαύσωσι τῆς θέας τοῦ «πρωτοφανοῦς τούτου φαινομένου.»

Κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν ἀντεπροσώπευον ὀλόκληρον ἔθνος· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κρατήσω τὴν θέσιν μου καὶ νὰ ἀποδειχθῶ ἄξιος τοῦ μεγέθους τῶν περιστάσεων. Προσέβλεψα τὸ περιεστώμενον πλῆθος ὅσον τὸ δυνατὸν ἀπαθέστερον, ἐνόμισα μάλιστα ὅτι θὰ ἤμην ἐπιβλητικώτερος, ἐὰν ἤναπτα καὶ ἐν σιγαρέττον. Πρὸς τοῦτο παρεκάλεσα τὸν καπνίζοντα γείτονά μου νὰ μοὶ δώσῃ πῦρ, ὅπερ προθύμως ἐποίησε, προσθέτων λίαν εὐγενῶς:

«Εἶνε εἰς τὴν Ἑλλάδα γνωστὴ ἢ χοῦσις τῶν πυρείων;»

Θὰ ἤμην ἀσυγχώρητος ἂν δὲν ἔδιδον τὴν προσήκουσαν ἀπάντησιν.

«Κύριε!» λέγω «Μήπως νομίζετε ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶνε χώρα ἀγρίων!! Ἄ!!!! ἀπορῶ πῶς νοήμονες ἄνθρωποι, ὡς οἱ Γερμανοὶ, δύνασθε νὰ περιπίπτητε εἰς τοιαύτας πλάνας· δὲν γνωρίζετε φαίνεται ὅτι στατιστικῶς ἀπεδείχθη ὅτι ἡ Ἑλλάς «σχετικῶς» ἔκαμε κατὰ τὴν τελευταίαν 50ετίαν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔθνος, τὰς μεγαλητέρας προόδους εἰς ὅλους τοὺς κλάδους;»

Δυστυχῶς καὶ κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ἡ ἀπάντησίς μου δὲν ἐπέφερε τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα, διότι μεταξὺ εἰρωνικῶν τινῶν γελώτων, διέκρινα τὰς ἀναφωνήσεις:

«Ἄου! . . . Ἄου!» ὅπερ ἐρμηνευόμενον ἀθηναϊστὶ σημαίνει:

«Κόφτο! . . . κόφτο!»

(Ἐπεται συνέχεια)

Von Puck

ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΥΔΑΤΑ ΕΡΜΙΟΝΗΣ

(Μονῆς ἁγίων Ἀναργύρων).

Τὰ ἀλάνθαστα κατὰ τῆς ψαμμιάσεως, Ὑδατὰ Ἑρμιονῆς, τὰ ὑπὸ πάντων τῶν διασημωτέρων ἱατρῶν τῆς πρωτευούσης συνιστώμενα, εὐρίσκονται παρὰ τῷ φαρμακοποιῷ κ. Ι. Δ. Κατσάρη καὶ τῷ διδάκτορι τῆς Ἱατρικῆς κ. Σ. Γ. Μερκούρη· πωλοῦνται δὲ ἀντὶ 90 μόνον λεπτῶν ἐκάστη φιάλη.